

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/77/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116229496
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116229496.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcov: 1. A. B., nar. XX. júna XXXX, trvale bytom C. B. X, D. a 2. E. B., nar. X. mája XXXX, trvale bytom C. XXXX/X, D., obaja zastúpení advokátkou: Mgr. Marianna Paulíková, so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, proti žalovanému: F. B., nar. XX. júna XXXX, trvale bytom D., zastúpenému advokátom: JUDr. Michal Ellinger, so sídlom Wolkrova 41, Bratislava, o zaplatenie 2.209,49,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 21. mája 2021 č. k. 33C/96/2016-135, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (výrok I., II. a IV.) **potvrdzuje.**

Žalobcovia 1. a 2. majú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania; výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1. a žalobkyni 2. ako spoločne a nerozdielne oprávneným sumu 2.185,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 720,40 eur od 9. novembra 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 71,84 eur od 24. novembra 2015 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 71,84 eur od 1. januára 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 71,84 eur od 21. januára 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 71,84 eur od 24. februára 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 71,84 eur od 25. marca 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 24,13 eur od 21. apríla 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 47,71 eur od 23. apríla 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 71,84 eur od 31. mája 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 283,54 eur od 29. júna 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 94,13 eur od 15. júla 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 94,13 eur od 29. júla 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 94,13 eur od 23. augusta 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 19,96 eur od 22. septembra 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 94,13 eur od 22. septembra 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 94,13 eur od 5. novembra 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 94,13 eur od 23. novembra 2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 94,13 eur od 20. decembra 2016 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia; výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom IV. žalobcovi 1. a žalobkyni 2. priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 97,8 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie vecne

tak, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 17. decembra 2014 uzatvorili žalobcovia ako kupujúci a žalovaný ako predávajúci kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k bytu č. XX, X. G., H. I. a prislúchajúci spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, zariadeniach a príslušenstve bytový dom s. č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. D.. Žalobcovia a žalovaný sa dohodli, že žalovaný odovzdá byt do piatich dní od obdržania kúpnej ceny, na základe preberacieho protokolu, v ktorom bude uvedený aj stav meračov. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 19. decembra 2014. Rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 27C/234/2016-69 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/8/2019-103 bola zamietnutá žaloba žalovaného, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorý v uvedenom konaní konal v postavení žalobcu. Žalobcovia v konaní preukázali, že v roku 2015 platili mesačné preddavky za služby a uhradili spolu 864,08 eur a 28. júna 2016 uhradili nedoplatok za služby spojené s užívaním bytu v zmysle vyúčtovania za služby v roku 2015 vo výške 283,54 eur. Žalobcovia taktiež platili aj za obdobie od januára 2016 do mája 2016 mesačné preddavky za služby vo výške 47,71 eur a formou mesačných zálohových platieb uhradili sumu 864,08 eur. Okrem toho uhradili nedoplatok za dodávku a distribúciu elektriny vo výške 19,96 eur. Žalovaný byt užíval aj po tom, čo žalobcovia nadobudli vlastnícke právo a tvrdenie žalovaného, že byt neužíval od odpojenia elektriny, ku ktorému došlo dňa 24. augusta 2014 bolo spochybnené výpoveďou svedka J. F.. Súd prvej inštancie okrem výsluchu strán, svedka, oboznámení sa s listinnými dôkazmi kúpnu zmluvou, rozhodnutím o povolení vkladu, výpisom z LV č. XXXX, výpismi z účtov, vyučovaním nákladov, výzvou na úhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom iné dôkazy nevykonal, a to konkrétne odmietol vykonať výsluch svedkyne B. z dôvodu hospodárnosti konania, keďže to, že žalovaný byt užíval vyplývalo z jeho vlastného tvrdenia a potvrdil to i svedok F., a taktiež že byt naďalej užíva, vyplýva i z toho, že je vedené aj konanie o vypratanie bytu. Okrem toho žalovaný vykonanie tohto dôkazu nenavrhol včas. Súd taktiež nevykonal z dôvodu hospodárnosti dopyt na políciu, ohľadne vykonávaných zásahov polície pri rušení pokojného stavu, nakoľko svedok F. uviedol, že polícia zasahovala rok alebo dva dozadu a rozhodným je, či žalovaný byt užíval v rokoch 2015 a 2016. Súd prvej inštancie k právnomu posúdeniu uviedol, že žalobcovia sa domáhajú, aby im žalovaný nahradil nimi vynaložené náklady na úhradu a služby spojené s užívaním bytu, preddavkov do fondu prevádzky údržby a opráv a náklady na doplatok za energie a úhradu dane z nehnuteľnosti, teda si uplatňujú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. januára 2015 do 31. decembra 2016. Žalovaný síce tvrdil, že byt neužíva od 24. augusta 2016, avšak nepredložil súdu žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že byt už odovzdal do užívania žalobcov. Žalobcovia naopak preukázali, že ani po 24. auguste 2016 im žalovaný byt neodovzdal. Žalobcovia si uplatňujú nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď súd mal za preukázané, že žalovaný byt užíva bez právneho dôvodu, keďže nie je vlastníkom bytu a neexistuje právny titul užívania, pričom žalobcovia sa domáhajú vypratania a žalovaný dokonca ani sám netvrdil, že by byt užíval oprávnené. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že užívaním bytu dochádza na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. S užívaním bytu vznikajú náklady za dodávku energií a služieb, ale i náklady, ktoré vlastníkom bytu je povinný znášať a sú priamo a bezprostredne spojené s užívaním bytu, napr. preddavky do fondu prevádzky údržby a opráv. Užívanie bytu je spojené aj s užívaním spoločných častí a zariadení bytového domu a nie je preto možné užívanie bytu oddeliť od užívania spoločných častí a zariadení bytového domu. Povinnosťou každého vlastníka je aj platiť príspevok do fondu a tento príspevok je nenávratný, má spotrebný charakter. Ak žalovaný užíval byt, užíval zároveň aj spoločné časti a zariadenia bytového domu a žalobcovia vynaložili náklady na úhradu preddavkov do fondu prevádzky. Ide o prostriedky, ktoré boli povinní uhradiť, nemajú nárok na ich vrátenie od ostatných vlastníkov bytov a tieto sú účelovo použité na údržbu a opravu tých častí, ktoré žalovaný spolu s bytom užíval. Ak by žalovaný užíval svoj vlastný byt táto povinnosť by ho zaťažovala, teda jeho majetok by sa okrem úhrady za služby zmenšil aj o úhradu preddavku do fondu prevádzky údržby a opráv. Keďže jeho majetok sa nezmenšil o to, čo za neho plnili žalobcovia, žalovaný sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovaného, že poplatok do fondu prevádzky, údržby a opráv je spojený s vlastníctvom bytu, nie s jeho užívaním, a preto sa o túto sumu neobohatil. Aj v prípade, ak by mal žalovaný platný titul na užívanie bytu a platil by odplatu, všetky náklady vyvolané s užívaním bytu by ako oprávnený užívateľ znášal a nad rámec toho by platil aj nájomné. Súd výrokom II. priznal žalobcom ako spoločne a nerozdielne oprávneným peňažné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 2.185,20 eur, ktoré pozostávajú z nárokov za úhradu vyúčtovacej faktúry za dodávku elektriny vo výške 19,96 eur, za úhradu nákladov za služby za obdobie od januára 2015 do decembra 2015 v celkovej výške 574,52 eur (12x47,71 eur + 2 eurá pre správcu), za úhradu preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv za obdobie od januára 2015 do decembra 2015 v celkovej výške 289,56 eur (12 x 24,13 eur), za úhradu nákladov za služby za obdobie od januára 2016 do mája 2016 v celkovej výške 238,55 eur (5 x 47,71 eur), za úhradu preddavku do

fondy prevádzky, údržby a opráv za obdobie od januára 2016 do mája 2016 v celkovej výške 120,65 eur (5 x 24,13 eur), za úhradu nákladov za služby za obdobie od júna 2016 do decembra 2016 v celkovej výške 490,- eur (7 x 70,- eur), za úhradu preddavku do fondy prevádzky, údržby a opráv za obdobie od júna 2016 do decembra 2016 v celkovej výške 168,91 eur (7 x 24,13 eur), za úhradu nedoplatku za služby za rok 2015 vo výške 283,54 eur. Žalobcovia riadne preukázali výšku uplatnených nárokov, ako aj to, že správcovi bytového domu uvedené plnenia bezhotovostne uhradili. Pretože žalovaný sa dostal s peňažným plnením do omeškania súd mu uložil zaplatiť i úrok z omeškania vo výške 5,05 %. Výrokom III. súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a teda nepriznal žalobcom nárok v časti náhrady za uhradenú daň z nehnuteľnosti v roku 2015 v sume 11,90 eur a v roku 2016 v sume 11,90 eur, teda spolu v sume 23,80 eur, keďže túto sú povinní platiť vlastníci bez ohľadu, či byt užívali alebo neužívali a z tejto úhrady žalovaný nemal žiaden majetkový prospech. O trovách konania rozhodol tak, že v konaní v prevažnej miere úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,8 %, keď úspech žalobcov predstavuje 98,9% a úspech žalovaného 1,1%. Napokon výrokom I. zamietol súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania do času vypracovania znaleckého posudku ohľadom duševného stavu žalovaného. Žalovaný v návrhu dôvodil, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nebol príčetný a bezdôvodné obohatenie je derivatívny vzťah. Súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaný v návrhu neuviedol či sa vedie správne alebo súdne konanie, ktoré by malo význam pre rozhodnutie v tejto veci, prípad nie je viazaný posúdením žiadnej právnej otázky, ktorá by mala byť primárne predmetom rozhodovania v inom konaní a mohla byť významná pre rozhodnutie v tomto konaní. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil § 454 z.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 10 ods. 1 a 3 z.č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a to voči výroku I., II. a IV. Dôvodil, že v danom prípade neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) a že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalovaný namietal nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania do času vypracovania znaleckého posudku ohľadom duševného stavu žalovaného, keďže v danom prípade sú dôvodné pochybnosti o príčetnosti žalovaného v čase uzavretia kúpnej zmluvy, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k predmetnému bytu. Síce konanie o určenie vlastníckeho práva k bytu bolo právoplatne skončené, ale konanie vo veci vypratanie a odovzdanie bytu vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22Csp/25/2015 ešte skončené nebolo, pričom v rámci tohto konania sa rieši otázka existencie právneho titulu, na základe ktorého je žalovaný oprávnený tento byt užívať, ktorá nepochybne má význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. V rámci tohto prebiehajúceho konania žalovaný poukazuje aj na okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy, ako aj na nesplnenie všetkých náležitostí právneho úkonu tak, aby bol tento platným a účinným, teda spôsobujúcim riadne právne účinky sledované zákonom. Poukázal na ustanovenie § 164 CSP a dospel k záveru, že konštatovanie súdu prvej inštancie, podľa ktorého nie je viazaný posúdením žiadnej právnej otázky, ktorá by mala byť predmetom rozhodovania v inom konaní a mohla byť významná pre rozhodnutie súdu v tomto konaní je nesprávne. Rovnako neobstojí ani názor súdu, že žalovaný neuviedol, či sa vedie správne alebo súdne konanie, ktoré by bolo významné pre rozhodnutie v tejto veci. Súd prvej inštancie musí mať a mohol mať vedomosť o prebiehajúcom konaní o vypratanie. Navyiac vedomosť súdu o tomto konaní vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde konštatuje, že v súčasnosti je vedené aj konanie o vypratanie bytu na návrh žalobcov proti žalovanému. S poukazom na uvedené žalovaný má za to, že uvedeným postupom súdu neboli splnené procesné podmienky tak, aby bol dosiahnutý cieľ súdneho konania, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Rovnako žalovaný považuje postup súdu prvej inštancie za nesprávny, keď zamietol vykonanie dokazovania výsluchom svedkyne B. z dôvodu hospodárnosti, keď mal z výpovede žalovaného a svedka F. za preukázané, že žalovaný byt v roku 2015 a 2016 užíval. Z výpovede žalovaného vyplýva, že byt prestal užívať po tom, čo bola prerušená dodávka elektriny do bytu, k čomu podľa jeho vyjadrenia došlo pár týždňov od podpísania kúpnej zmluvy. Poprel, že by nehnuteľnosť ďalej užíval a vôbec v rozsahu, v akom to uvádzajú žalobcovia. Oznámenie o porušovaní domového poriadku ešte bez ďalšieho nepreukazuje, že žalovaný byt aj naďalej užíva. Vzhľadom na rozporuplnosť tvrdení svedka F. žalovaný na odstránenie rozporov navrhol vykonať výsluch svedkyne B., ktorá by sa vedela k týmto skutočnostiam relevantne vyjadriť. Napriek uvedenému súd tento dôkaz

zamietol a vychádzal len z výpovede svedka F., v dôsledku čoho nedostatočne zistil skutkový stav veci, čo odôvodňuje existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Rovnako je nesprávne i konštatovanie, že žalovaný výsluch tejto svedkyne nenavrhol včas, tak aby bol zachovaný princíp rýchlosti a hospodárnosti, keďže žalovaný navrhol tento dôkaz vykonať po vykonaní výsluchu svedka F., teda po vzniku rozporuplných tvrdení žalovaného a svedka, kedy prirodzene s ohľadom na výsledky dokazovania sa mení aj dôkazná situácia a s tým spojené aj návrhy strán sporu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, kedy súd prvej inštancie neprerušil konanie do vyriešenia otázky v inom súdnom konaní, ktorá môže mať podstatný význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, nevykonal navrhnuté dôkazy za účelom preukázania tvrdení žalovaného a odstránenia rozporov, v dôsledku čoho súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, čo zakladá odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a preto navrhol, aby odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia, ktorí navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Dôvodili, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, nakoľko správne vychádzal z právoplatne skončeného konania o určenie vlastníctva vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27C/234/2016, kde bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal určenia vlastníctva k bytu zamietnutá a žalovaný nesprávne vychádza zo skutočnosti, že by súd prvej inštancie mal vychádzať aj z konania vo veci vypratania a odovzdania bytu vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22C/125/2015 z dôvodu, že podľa žalovaného sa v tomto konaní rieši otázka existencie právneho titulu. Dodali, že v tomto konaní sa nerieši existencia právneho titulu, nakoľko táto bola už právoplatne a vykonateľne vyriešená v konaní o určenie vlastníckeho práva vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27C/234/2016. Všetky argumenty žalovaného týkajúce sa uzatvorenia kúpnej zmluvy, splnenia náležitostí právneho úkonu tak, aby bol tento platným a účinným, boli riadne, úplne a právoplatne prerokované v konaní vedenom pod sp. zn. 27C/234/2016. Nakoľko Okresný súd Trnava už jedenkrát vec prerokoval a v danej veci aj rozhodol, pričom jeho rozsudok bol potvrdený aj odvolacím súdom, bráni opätovnému prejednaniu veci prekážka veci prejednanej (res iudicata). Okresný súd postupoval správne, keď návrh na prerušenie konania zamietol, nakoľko neboli splnené podmienky požadované ustanovením § 164 CSP a to že by malo prebiehať súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. K ďalšej odvolacej námietke a to nevykonanie výsluchu svedkyne B. žalobcovia uviedli, že i tu postupoval súd prvej inštancie správne, keďže je nesporné, že žalovaný podľa jeho vyjadrenia užíval predmetný byt minimálne do odpojenia elektriny a po tomto termíne bolo užívanie bytu žalovaným sporné a preto žalobcovia jeho užívanie osvedčili a to predložením listinných dôkazov, fotografií žalovaného z obdobia po auguste 2016 a svedeckou výpoveďou svedka F.. Žalovaným navrhovaná svedkyňa, jeho sestra pani B. nebola svedkom žiadneho rokovania súvisiaceho s uzatvorením zmluvy a vypovedala by k sprostredkovaným informáciám od žalovaného, jej výsluch by bol irelevantný a nadbytočný. Navrhli, aby k tejto námietke odvolací súd neprihliadal. Dodali, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že

odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods.1 a 2 CSP).

Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bolo konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcom a to v sume 2.209,49 eur s príslušenstvom.

Predmetom odvolacieho konania je v dôsledku odvolacích námietok žalovaného posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania a o vyhovení žalobe žalobcov o zaplatenie 2.185,20 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia.

Ako prioritnou odvolacou námietkou žalovaného sa odvolací súd zaoberal správnosťou nevyhovenia návrhu žalovaného na prerušenie konania. Z obsahu spisu mal odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za preukázané, že žalovaný prvýkrát navrhol prerušenie konania vo vyjadrení k žalobe zo dňa 26. apríla 2018 a to do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27C/234/2016. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 14. decembra 2018 č.k. 33C/96/2016-70 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27C/234/2016. Rozsudok súdu prvej inštancie zo 17. októbra 2018 č.k. 27C/234/2016-69 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnava sp. zn. 26Co/8/2019 z 29. januára 2020 nadobudol právoplatnosť 4. marca 2020. Následne na pojednávaní dňa 21. mája 2021 právny zástupca žalovaného opäť navrhol prerušenie konania odôvodnením, že oslovili znalca MUDr. Jozefa Vidu za účelom vypracovania posudku ohľadom duševného stavu klienta. Prerušenie navrhol do času vypracovania znaleckého posudku (č.l. 130).

Súd prvej inštancie tento návrh na prerušenie konania zamietol z dôvodu, že žalovaný ani neuviedol, či sa vedie správne alebo súdne konanie, ktoré by bolo významné pre rozhodnutie v tejto veci a súd nie je viazaný posúdením žiadnej právnej otázky, ktorá by mala byť primárne predmetom rozhodovania v inom konaní a mohla by mať význam pre rozhodnutie v danej veci. Je irelevantným, že súd prvej inštancie mal vedomosť, že prebieha konanie o vypratanie žalovaného z nehnuteľnosti.

Podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Podľa § 164 CSP súd môže prerušiť konanie, ak prebieha súdneho alebo správneho konanie v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd prvej inštancie správne zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, keď samotné vykonávanie znaleckého posudku za účelom posúdenia duševného stavu žalovaného (i keď v čase podpisu kúpnej zmluvy) nie je dôvodom ani na obligatórne ani na fakultatívne prerušenie konania. Pri obligatórnom prerušení (§ 162 ods. 1 písm. a) CSP) totiž musí ísť o takú právnu otázku, od ktorej vyriešenia je priamo závislý výrok o spore. Pri fakultatívnom prerušení normuje zákon jediný dôvod a to, že prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania. Dôvod prerušenia konania vymedzený žalovaným nie je relevantným dôvodom na prerušenie konania. Je nedôvodné vyčkávať či už na znalecký posudok či na právoplatnosť konania o vypratanie nehnuteľnosti. Pre toto konanie bola podstatná otázka vlastníctva bytu, ktorá bola právoplatne vyriešená v rozhodnutiach citovaných v bode 7 a otázka preukázania bezdôvodného obohatenia.

Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného bolo nevykonanie dôkazu – výsluchu svedkyne B. – sestry žalovaného. Všeobecne možno konštatovať, že dokazovanie je časť sporového konania, v rámci ktorej

si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať vo veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané je vždy vecou súdu (§ 185 CSP), nie strán konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnutý dôkaz s odôvodnením uvedeným v rozsudku (bod 16), konal v rámci svojej právomoci. V zmysle Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. Rovnosť zbraní spočívajúca v rovnako postavení strán sporu sa prejavuje v procesno-právnom postavení strán sporu, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávania dokazovania sa týka aj oprávnenia strán konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je síce na vôli strany sporu ale o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutého dôkazu alebo vykonanie iného dôkazu nepostavilo účastníka konania do jasne výhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986).

V zmysle § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

V zmysle § 153 ods. 1, 2 a 3 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (2). Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (3).

Vyššie citované ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP, podľa ktorého súd môže odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. Ustanovenie § 153 CSP zakotvuje povinnosť v odseku 1 a sankciu za jej porušenie v odseku 2 a 3. Strany podľa neho majú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko) ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Napriek tomu je v diskrečnej právomoci súdu poskytnúť strane na pojednávaní lehotu a dodatočné splnenie povinnosti tvrdiť a navrhnúť dôkazy v zmysle § 181 ods. 4 CSP. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadať alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť, čo vysvetlí v odôvodnení rozsudku. Oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku alebo obrany môže súd ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitnosť sporu) alebo subjektívnych kritérií (napr. schopnosť strany rozoznať potrebu tvrdiť určité okolnosti).

Vychádzajúc z uvedeného, nemohlo byť pre žalovaného, zastúpeného advokátom už po oboznámení sa so žalobou zložitá rozpoznať potrebu nielen tvrdiť, ale i preukazovať skutočnosti týkajúce sa jeho procesnej obrany (keďže žalovaný už vo svojom vyjadrení k žalobe z 26. apríla 2018 poprel, že byt užíva s dodatkom, že ho neužíva od odpojenia prívodu elektrickej energie), čím nebolo splnené subjektívne kritérium pre ospravedlnenie oneskoreného predloženia dôkazu výsluchu svedkyne, sestry

žalovaného a zároveň nemožno hovoriť ani o právnej zložitosti sporu ako objektívnom kritériu, ktoré by ospravedlňovalo oneskorené navrhnutie dôkazu. Uvedené platí o to skôr, keď pred uplatnením sudcovskej koncentrácie spor prebiehal už od roku 2016.

Žalovaný prostriedky procesnej obrany ani podľa názoru odvolacieho súdu neuplatnil včas, keďže výsluch svedkyne mohol navrhnúť už skôr, keďže mu zo žaloby bolo známe tvrdenie žalobcov, že on ako žalovaný byt užíval v rokoch 2015 a 2016, za ktoré obdobie žalobcovia žiadajú vydanie bezdôvodného obohatenia užíval. Na prostriedky procesnej obrany, ktoré žalovaný predložil až na poslednom pojednávaní 21. mája 2021 potom prvoinštančný súd správne neprihliadol. Odvolací súd dopĺňa, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal dôkaz výsluchom svedkyne a toto odôvodnil i nedôvodnosťou výsluchu, keďže nemožno vylúčiť pochybnosti o dôveryhodnosti svedkyne, pričom aj okolnosti, ku ktorým mala byť vypočutá a to bývanie žalovaného v byte žalobcov nemožno považovať za relevantné postupoval správne. S ohľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP za naplnený.

V závere odvolania žalovaným vymedzená odvolacia námietka, že nevykonaním navrhnutého dôkazu za účelom preukázania tvrdenia žalovaného a odstánenia rozporov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým a právnym záverom (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP) je príliš všeobecná a odvolací súd v odpovedi na ňu poukazuje na predchádzajúce odôvodnenie.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a to tak, že žalobcom ako plne úspešným v odvolacom konaní priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).